

Arrest

nr. 68 821 van 20 oktober 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 22 juni 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 mei 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 12 augustus 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 september 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. MANESSE, die loco advocaat D. STEYVERS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché S. BOTTU, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, D. B. {...}, verklaarde de Armeense nationaliteit te bezitten en van Armeense origine te zijn. U werd op 20/06/1955 te Talin (Armenië) geboren. U bent gehuwd met S. M. {...}. In het najaar van 2008 of 2009 nam u deel aan een manifestatie ter ondersteuning van Levon Ter Petrosyan. Tijdens deze betoging werd u hardhandig op het hoofd geslagen door ofwel de politie of mensen die militaire kledij droegen. U moest vervolgens in het ziekenhuis herstellen van uw verwondingen. Verder werd u door mensen van de burgemeester en het presidium in Talin in het oog gehouden daar u als één van de slechtste aanzien werd. Voorts kende u problemen om werk te vinden in Talin. Aangezien u als 2de rangspersoon aanzien werd omdat u tegen de huidige president bent besloot u uw land te ontvluchten. Op 18/11/2010 ging u per auto naar Yerevan. Daar nam u het vliegtuig naar België waar u op 19/11/2010 aankwam. Op 23/11/2010 diende u er een asielaanvraag in. Om uw asielmotieven te ondersteunen legde u geen enkel

document neer. Op 17/03/2011 kwamen uw zonen E. {...} (OV xxxxxxxx) en H. {...} (OV xxxxxxxx) samen met hun echtgenotes naar België en dienden er op 24/03/2011 een asielaanvraag in.

B. Motivering

U verklaarde de plaatselijke autoriteiten te vrezen omwille van uw politieke steun voor de oppositie in de persoon van Levon Ter Petrosyan. Echter kan u het niet aannemelijk maken dat u een gegronde vervolgingsvrees ten aanzien van uw land van herkomst heeft. Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, blijkt dat Armenië een meerpartijenstelsel heeft waarin politieke partijen activiteiten (bv. leden werven, fondsen verzamelen, hun gedachtegoed uitdragen, oppositie voeren in het parlement) kunnen ontwikkelen. Tijdens kiesperiodes is er sprake geweest van een verhoogde spanning, die gepaard kon gaan met intimidaties en kortstondige arrestaties. Na de kiesperiodes normaliseerde de situatie weer, zo ook na de presidentsverkiezingen van begin 2008 die turbulentier dan gewoonlijk zijn verlopen en uitzonderlijk een langere nasleep kenden. Sinds voornoemde politieke gebeurtenissen van 2008 zijn de Armeense autoriteiten restrictiever bij het toelaten van manifestaties. Hoewel vele manifestaties zonder incidenten verlopen, kunnen deze soms op schermutselingen uitlopen en zo tot kortstondige arrestaties leiden. Betrouwbare en gezaghebbende bronnen zijn echter van mening dat er actueel in Armenië geen situatie van vervolging omwille van politieke redenen is, tenzij eventueel in bijzondere, zeer uitzonderlijke gevallen, waarvan kan gesteld worden dat er over bericht wordt en dat deze bijgevolg gedocumenteerd kunnen worden. Gelet op wat voorafgaat, in het licht van alle elementen waarover het Commissariaat-generaal beschikt, zelfs indien u daadwerkelijk de problemen die u inroept (mishandeling op een manifestatie en intimidatie) hebt meegemaakt, zijn er goede redenen voorhanden om te stellen dat u actueel, ingeval van terugkeer naar Armenië, niet het onderwerp zal uitmaken van vervolging zoals bedoeld in de Conventie van Genève. Bovendien reikt u geen overtuigende, concrete bewijsstukken aan waaruit kan blijken dat u niet naar uw land van herkomst zou kunnen terugkeren. U legt immers geen enkel document neer die uw relaas ook maar enigszins ondersteunt. Bijgevolg blijkt niet dat u zich kan beroepen op een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève. Aangezien u behoudens voornoemde politieke motieven geen andere redenen inroept ter ondersteuning van uw asielrelaas, toont u tot slot al evenmin concreet aan dat u een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de regelgeving met betrekking tot subsidiaire bescherming, zou lopen in uw land van herkomst. Bovendien kan er überhaupt weinig geloof worden gehecht aan de door u afgelegde verklaringen. Zo kon u de meeting waarbij u ernstig geslagen werd, niet in een coherent tijds kader plaatsen. Tijdens het gehoor door het Commissariaat-generaal bleek dat u niet zeker wist of de bewuste manifestatie in 2008 of 2009 plaatsvond. U gaf verder aan dat u nooit bij een andere manifestatie werd geslagen en dat u sedert de door u geleden agressie op die bewuste manifestatie geen problemen meer heeft gehad behalve dat men u in de gaten hield (CGVS p.5-6). In de door u op de Dienst vreemdelingenzaken ingevulde vragenlijst van het Commissariaat-generaal plaatste u echter de enige geweldpleging waarvan u melding maakt, in januari of februari 2010 (CGVS p.5, vragenlijst 3.5). Toen u met de betreffende tegenstrijdigheid werd geconfronteerd stelde u enkel dat u bij het invullen van deze vragenlijst niet goed was en zich daarom van jaartal had vergist (CGVS p.7), wat de vastgestelde tegenstrijdigheid niet kan verklaren. De ingevulde vragenlijst werd, zo blijkt uit het administratief dossier, aan u voorgelezen en u heeft ondertekend voor akkoord. Betreffende de problemen die u na de manifestatie zou hebben gekend bleef u onaannemelijk vaag. U stelde dat ze u 'in het oog hielden' en dat u volgens hen 'één van de slechtste was'. Toen u gevraagd werd dit meer te concretiseren stelde u dat u dit 'voelde' en u het 'verstond'. Betreffende de directe aanleiding van uw vertrek stelde u dan weer in dezelfde trant dat het was omdat ze u als 2de rangsburger beschouwden (CGVS p.6). Met een dergelijke mate van vaagheid kan u het niet aannemelijk maken dat u nog steeds omwille van uw politiek profiel zou worden vervolgd. Het probleem dat u geen werk vindt valt moeilijk te rijmen met uw politieke activiteiten. U hebt immers al sinds 1993 niet meer gewerkt. Het moeilijk vinden van werk is bovendien op zichzelf niet zwaarwichtig genoeg om onder de Vluchtelingenconventie of de subsidiaire bescherming te ressorteren (CGVS p.6). Op basis van bovenstaande vaststellingen kan er bij u geen vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming worden vastgesteld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, met name van de hoorplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoeker houdt vooreerst een theoretisch betoog in drie onderdelen en verwijst naar rechtspraak van de Raad van State en het Hof van Justitie waarna hij tot de conclusie komt dat de Commissaris-generaal hem geen enkele inzage in het dossier van de Dienst Vreemdelingenzaken heeft verleend en dat zijn advocaat pas inzage heeft gehad na het gehoor op het Commissariaat-generaal.

Verzoeker stelt inzake de hoorplicht dat hem voorafgaand aan het gehoor op 13 april 2011 geen enkele inzage in het dossier van de Dienst Vreemdelingenzaken werd verleend, noch in enig advies van de Dienst Vreemdelingenzaken. Hij stelt dat het niet is omdat hij gehoord werd op 13 april 2011 dat er aan de hoorplicht is voldaan. Uit de door verzoeker aangehaalde rechtspraak en rechtsleer zou in essentie moeten blijken dat de administratie de plicht wordt opgelegd om de betrokkene, voorafgaand aan de zitting, de gelegenheid te geven het volledige dossier in te kijken en verzoeker dus voorafgaand aan de hoorzitting kennis had moeten krijgen van die elementen die normaal de feitelijke en juridische grondslag van de bestreden beslissing kunnen vormen en die in het advies voorafgaand aan de hoorzitting kunnen worden teruggevonden. Hij stelt dat de inzage door de raadsman van de verzoekende partij pas plaatsvond na de kennisname van de bestreden beslissing met het oog op het instellen van beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Hij acht dan ook het inzagerecht geschonden en verwijst naar artikel 32 van de Grondwet en artikel 4 van de wet van 11 april 1994. Verzoeker acht om dezelfde redenen het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden. Inzake het gemeenschapsrecht en Europees-rechtelijke administratieve beginselen, herhaalt verzoeker opnieuw dat het inzagerecht had moeten worden verleend vóór het interview van 13 april 2011 en niet na de kennisgeving van de bestreden beslissing. Hij stelt dat de Belgische asielprocedure geen mogelijkheid voorziet van een voorafgaande inzage van het administratieve dossier.

2.1.2. De aangevoerde hoorplicht als beginsel van behoorlijk bestuur houdt in dat tegen niemand een ernstige maatregel kan worden getroffen die gegrond is op zijn persoonlijk gedrag en die van aard is om zijn belangen zwaar aan te tasten, zonder dat hem de gelegenheid wordt geboden om zijn standpunt op nuttige wijze te doen kennen. Het volstaat dat de betrokkene de gelegenheid krijgt zijn standpunt op een nuttige wijze uiteen te zetten, hetgeen ook schriftelijk kan gebeuren (RvS 15 februari 2007, nr. 167.853; RvS 23 juni 2005, nr. 146.472). In casu blijkt dat verzoeker op de Dienst Vreemdelingenzaken op 21 maart 2011 werd gehoord (administratief dossier, stuk 10) alsook op het Commissariaat-generaal op 13 april 2011, waarbij hij werd bijgestaan door zijn advocaat (administratief dossier, stuk 4). Derhalve heeft verzoeker ruimschoots de kans gehad zijn standpunt op een nuttige wijze uiteen te zetten en aanvullende stukken neer te leggen en kan een schending van de hoorplicht niet worden aangenomen.

De procedure voor de verwerende partij is geen jurisdictionele of strafrechtelijke, maar een administratieve procedure. Op het administratiefrechtelijk vlak zijn de rechten van verdediging, behoudens anders-luidend voorschrift, enkel van toepassing in tuchtzaken en derhalve niet op de beslissingen die door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen worden genomen in het kader van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) (RvS 4 april 2007, nr. 169.748; RvS 5 februari 2007, nr. 167.474; RvS 12 januari 2007, nr. 166.615). Geen enkele rechtsregel schrijft voor dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verzoeker vooraf moet confronteren met de informatie op grond waarvan hij voornemens is zijn beslissing te nemen. Overigens dient erop gewezen dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kennis neemt van alle stukken in het rechtsplegingsdossier en de bestreden beslissing desgevallend kan vernietigen op grond van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet indien daartoe redenen voorhanden zijn. Verzoeker toont bovendien niet aan dat hij niet in de gelegenheid wordt gesteld die elementen aan te voeren tegen de documentatie die door de verwerende partij wordt gehanteerd die hij ertegen wéinst aan te voeren: het administratief dossier was ter inzage – verzoeker stelt zelf dat zijn raadsman effectief inzage heeft gehad – en het stond verzoeker vrij de informatie van de verwerende partij te ontkrachten.

Waar verzoeker zich beroept op het recht op raadpleging van een bestuursdocument en hierbij verwijst naar artikel 32 van de Grondwet en artikel 4 van de wet van 11 april 1994 betreffende de openbaarheid van bestuur, wijst de Raad erop dat dit inzagerecht in het kader van openbaarheid van bestuur een passief inzagerecht betreft. Het is derhalve aan de rechtsonderhorige die wenst gebruik te maken van zijn recht op inzage om een aanvraag te richten tot de bestuurlijke overheid. Uit het administratief dossier blijkt niet dat verzoeker gebruik heeft gemaakt van dit recht, tenzij ná het nemen van de bestreden beslissing, zodat de post-factum bewering van verzoeker geen inzage te hebben gekregen in

het dossier voor het gehoor op het Commissariaat-generaal, niet dienstig kan worden aangevoerd. Zoals hoger reeds gesteld blijkt dat verzoeker via zijn raadsman gebruik heeft gemaakt van zijn inzagerecht en hij aldus met onderhavig verzoekschrift in de mogelijkheid was om de motivering van de bestreden beslissing met kennis van zaken te bestrijden. Evenwel blijft verzoeker hangen in een theoretisch betoog dat geen aanleiding kan geven tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Waar verzoeker stelt dat de Belgische asielprocedure niet voorziet in een voorafgaande inzage van het administratieve dossier, wijst de Raad erop dat verzoeker altijd beschikt over zijn algemeen recht op raadpleging van een bestuursdocument dat hij op elk moment van de asielprocedure kan aanwenden, zodat verzoekers kritiek grondslag mist. Daarenboven blijkt ook dat verzoeker effectief gebruik heeft gemaakt van dit recht *nadat* hij kennis heeft genomen van de bestreden beslissing.

Waar verzoeker vervolgens stelt dat hij geen enkele inzage heeft gekregen in het dossier van Dienst Vreemdelingenzaken, noch in enig advies van deze dienst, wijst de Raad erop dat de Dienst Vreemdelingenzaken geen advies verleent aan de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen inzake een asielaanvraag vermits de Commissaris-generaal en zijn adjuncten geheel onafhankelijk zijn bij het nemen van hun beslissingen en het uitbrengen van hun adviezen, zoals uitdrukkelijk wordt bepaald in artikel 57/2 van de vreemdelingenwet. Voorts dient eveneens opgemerkt te worden dat het administratieve dossier op het moment voorafgaand aan het gehoor op het Commissariaat-generaal bestond uit de volgende stukken: de bijlage 26 (administratief dossier, stuk 12), zijn inschrijving als asielaanvrager (stuk 11), verklaring betreffende de woonstkeuze (stuk 10), een ontvangstbewijs van documenten die door de asielzoeker overhandigd werden (stuk 10), de toestemming van verzoeker om na te gaan of hij in andere landen van de Europese Unie reeds asiel heeft aangevraagd (stuk 10), de vragenlijst met informatie over zijn persoon en reisroute en een vragenlijst van het Commissariaat-generaal (stuk 10). Het is op basis van deze gegevens dat de commissaris-generaal het gehoor heeft voorbereid. De bijlage 26 en de vragenlijst met informatie over zijn persoon en reisroute werden aan verzoeker voorgelezen en door verzoeker ondertekend. De Raad wijst erop dat een kopie van de ingevulde vragenlijst van het Commissariaat-generaal aan verzoeker werd overhandigd zodat hij bijgevolg kennis had van de verklaringen die hij had afgelegd op de Dienst Vreemdelingenzaken.

Inzake de zorgvuldigheidsplicht wijst de Raad erop dat dit beginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de uitgebreide landeninformatie en het gehoorverslag van verzoeker en dat hij, zoals reeds gesteld, tijdens het gehoor de kans kreeg om zijn asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoeker op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Het zorgvuldigheidsbeginsel is derhalve niet geschonden.

Afgezien van het procedureel betoog, stelt de Raad vast dat verzoeker voor het overige in zijn verzoekschrift niet de minste poging heeft ondernomen om de motieven van de bestreden beslissing op concrete wijze te weerleggen. De Raad bevestigt derhalve de pertinente motivering van de bestreden beslissing.

2.2.1. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur. Verzoeker is van mening dat in de bestreden beslissing geen specifieke argumentatie ontwikkeld wordt ten aanzien van de vraag naar de subsidiaire beschermingsstatus.

2.2.2. Met betrekking tot de subsidiaire beschermingsstatus, stelt de Raad vast dat de eenvoudige lezing van de bestreden beslissing aantoonde dat de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus is ingegeven door de motieven die aan de conclusie voorafgaan, zodat de bestreden beslissing op dit punt wel degelijk gemotiveerd is. Verder dient te worden benadrukt dat het de taak is van de asielzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en dat deze regel onverkort geldt wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad stelt evenwel vast dat verzoeker daartoe geen andere elementen aanhaalt dan deze die reeds werden beoordeeld in het kader van zijn asielaanvraag en onwaarachtig werden bevonden, zodat hij evenmin een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van de bepalingen met betrekking tot de subsidiaire bescherming aannemelijk maakt.

2.3. De Raad is van oordeel dat verzoeker geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven, die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoeker noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet worden weerhouden.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig oktober tweeduizend en elf door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

S. DE MUYLDER